

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 26 lipca 2019 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Ś. kwoty 5.556,18 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z 3 września 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia sprzeciw wniósł pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, podnosząc zarzuty: braku legitymacji czynnej, biernej, brak wykazania roszczenia co do zasady i co do wysokości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ś. potwierdzeniem przelewu w kwocie 0,1 zł dokonanym 14 stycznia 2016 roku potwierdził upoważnienie VIA SMS PL do zapytań w bazach informacji gospodarczej, (...), nr (...). W dniu 13 lipca 2018 roku M. Ś. zawarł umowę pożyczki nr (...) z VIA SMS PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Zgodnie z § 2 ust. 1 lit. a) ww. umowy okres pożyczki wynosił 28 dni, do 10 sierpnia 2018 roku. Opłata za udzielenie pożyczki wynosiła 989,80 zł. Kapitał wynosił 4.000,00 zł. Kwota pożyczki do spłaty wynosiła 5.020,49 zł. Kwota odsetek wynosiła 1,10 zł dziennie. Zgodnie z ust. 2 ww. umowy za nieterminową spłatę pożyczkodawca nalicza i pobiera odsetki (...) w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (...).

Dowód: wydruk umowy z załącznikami k. 41-46, 85-166

W dniu 13 lipca 2018 roku VIA SMS PL przekazała na konto należące do M. Ś. kwotę 4.000,00 zł nr (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu k. 47

Umową cesji wierzytelności z dnia 31 grudnia 2018 roku wierzytelność przysługująca od M. Ś. z tytułu pożyczki nr (...) została przeniesiona przez VIA SMS PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.. Umową cesji wierzytelności z dnia 31 grudnia 2018 roku wierzytelność przysługująca od M. Ś. z tytułu pożyczki nr (...) została przeniesiona przez (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

Dowód: umowy cesji wraz z załącznikami k. 51-67

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Dla rozstrzygnięcia o zasadności żądań pozwu, Sąd musi dysponować stosownymi danymi i informacjami. Zadaniem powoda w procesie jest więc wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności kontraktowej. W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Ponadto, z treści art. 232 k.p.c., stanowiącego procesowy odpowiednik art. 6 k.c., wynika że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na powódzie spoczywał więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11).

Z kolei, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony, jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Innymi słowy zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co właśnie miało miejsce w niniejszej sprawie.

Powód nie przedstawił dowodów, z których wynikałaby podstawa do wystąpienia z powództwem przeciwko M. Ś.. Elektronicznie wygenerowane wydruki nie mogą stanowić wystarczającego dowodu w sprawie. Przedmiotowa umowa nie została podpisana przez pozwanego. Zgodnie z przepisem art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 993), umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest zobowiązany niezwłocznie doręczyć umowę konsumentowi (ust. 2). Oznacza to, że forma pisemna została zastrzeżona dla celów dowodowych. Obowiązujące przepisy dopuszczają zawarcie umowy w formie elektronicznej. Warunkiem prowadzenia dokumentacji w tej formie jest jej należyte utworzenie, utrwalanie, przekazanie, przechowywanie i zabezpieczanie. Powód przy tym nie wykazał, aby pozwany posiadał konto w systemie pierwotnego wierzyciela oraz aby zawarł przedmiotową umowę, a także nie dostarczył żadnych dokumentów ponad dołączone do pozwu.

Wobec powyższego należało oddalić powództwo w całości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. i obciążył nimi powoda, jednocześnie pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu

Sygn. akt I C 12/12

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować,

2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem,

3. kal. 7 dni.

G., 27 kwietnia 2021 roku

.